

— Милчо! И азъ съмъ ученикъ!
А откъде идвате вие:

— Отъ София!

— Отъ София ли, — отвори очи Милчо и въ тѣхъ сякашъ свѣтнаха два червени вжглена, — вѣрно ли е, че тамъ всички се возятъ съ автомобили?

— Вѣрно, Милчо!

Вждичарчето се замисли и наведе глава.

— Какъ искамъ да отида тамъ! Не ща да се возя на автомобилъ! Ще стана чиракъ въ нѣкоя работилница! Да настаня мама въ болницата, а като оздравѣе, да си седи вкжщи и да не работи вече!

— Нѣма ли какво да ядете сега? — попитаха притаени децата.

— Нѣма, отде ще има, като не работи мама, а пъкъ азъ не можахъ да хвана нито една рибка! — Милчо тежко въздъхна и стана. На устата му трепна горчива усмивка. Той каза сбогомъ и закричи. Ливадата бѣше окжпана въ свѣтлина и чуденъ дѣхъ. Пчелитѣ пълнѣха торбичкитѣ съ жълтъ прашецъ и бръмчеха, като далечни автомобили. Дветѣ лѣтовничета останаха задъ Милча замислени и го гледаха съ болка.

Милчо стигна дома. Спрѣ до вратничето. Приближи се до прозореца. Надникна вжтре. Майката спѣше дълбоко и дишаше бързо. Милчо тихо влѣзе. Седна до криватчето и заплака. По едно време

майка му се пробуди, отвори очи и се надигна.

— Защо плачешъ, Милчо? — попита тя.

— Децата пропждиха рибкитѣ!

— Кои деца?

— Лѣтовницитѣ, дошли отъ София чакъ да се кжпятъ въ рѣката!

— Нищо Милчо, нека се кжпятъ! Ти не плачи! Все ще се намѣрятъ добри хора да се погрижатъ за насъ!

Минаха два дни отъ тогава. Една сутринъ, когато Милчо отвори очи, нѣкой чукаше на вратата. Той скочи и отвори. Надникна вънка и остана смаянъ. Сжщитѣ две деца, които го изпратиха онзи день, чакаха до вратата. Щомъ го видѣха, подадоха му едно вързопче.

